

PODIVNÉ PŘÁTELSTVÍ HERCE JESENIA

Krásný a jímavý příběh Olbrachtovy (dnes již klasické) knihy bude i znamenitým filmem. Skvoucí věc bez efektů, věc obrácená k lidským a věčným hodnotám, věc cudná, nesentimentální a přece plná srdce nemůže diváka nerozechvěti. Je nadčasová, nedotýká se prázdných aktualit a tomu navzdory zní jako naše nejpřítomnější touhy. Potřeba díla, potřeba lásky a životní plnosti je v Podivném přátelství demonstrována s takovým uměním, s takovou naléhavou plastičností a ve sledu dramaticky tak zřetěženém, že se člověk věru musí divit, proč se Jesenius již dávno nestal filmem.

Nemám, co bych jiného uvedl.

Pro scenáristovu potřebu mohl bych snad jen poznamenat, že si čtenáři básníka Ivana Olbrachta patrně představují film komorní, v němž bude položen důraz na přirozenost vazeb. Snad by je překvapilo, kdyby film skákal z prostředí do prostředí a kdyby vyvínoval varietní snahy. Scénické střidy by měly — podle jejich pocitu — připomínati věty jediné hudební skladby.

Na sklonku hry vyvstanou, jak se domnívám, scenáristovi obtíže s filmovým vyjádřením dušezpytných momentů. Věc je nutno řešit s velikým taktem — to však, co by mělo být zvlášť respektováno, je tajemství osobnosti a její kouzlo.